

ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಕರೆ ಬಂದಿತು. ಈ ಬಾರಿ ಆಸಿಯಾಳ ತಾಯಿ. ಬಹಳಷ್ಟು ಬಾರಿ ಒಪ್ಪಿದಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಮಗುವಿನ ಜೊತೆ ನೋಡಿದ್ದರಿಂದ ದ್ವನಿ ತುಸು ಪರಿಚಿತವಿತ್ತು. ಅನಕ್ಷರಸ್ಥೆಯಾದ ಆಕೆ ಶಾಂತಸ್ವಭಾವದ, ತುಸು ವಯಸ್ಸಾದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು. ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಆಸಿಯಾಳ ಆಕ್ಕನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ ಅಂದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ, 'ತಾವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನಾಗಲೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಈಗ ಕರೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಲು. ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ, ನಿಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಮಾಡಿ' ಎಂದಳು. ಆಕೆಯ ಕಳಕಳಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಕಪಟವಿಲ್ಲದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಳಜಿ ಎದ್ದುತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಅಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಕೆಲವೇ ಹತ್ತಿರದ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಕುಶಲೋಪರಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವವರು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ.

ನಮಗೆ ಬರುವ ಬಹಳಷ್ಟು ಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಔಪಚಾರಿಕ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವು ನಮ್ಮಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡೆಯಲು ಬರುವಂತಹವು. ಬೇಸರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಯಾರಲ್ಲೂ ಭೇದ ಭಾವ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದಂತಹ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರಿಂದ ಉಭಯ ಕುಶಲೋಪರಿಯನ್ನು ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹುದರ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ತುಸು ಕಾಳಜಿ ತೋರಿದರೆ ಖುಷಿಯನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಯೋಚನಾಲಹರಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತುರ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಘಟಕದ (ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ) ಕರ್ತವ್ಯದ ಸಮಯದಡೆಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ದಿತು. ದಿನದ 24 ಗಂಟೆಯೂ ತೆರೆದಿರುವ ತುರ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ನೆಗೆಡಿ ಕೆಮ್ಮಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅತಿ ತೀವ್ರವಾದ ಉಸಿರಾಟದ ತೊಂದರೆ ಹಾಗೂ ಮೂರ್ಛೆ ರೋಗಿಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮಾಮೂಲಿ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ ಒಂದು ರಣರಂಗದಂತೆಯೇ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. 24 ಗಂಟೆಯ ಪಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹುತೇಕ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ 24

ಗಂಟೆಯ ಪಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹಾಗೂ ರಾತ್ರಿಯ ಅರ್ಧಗಂಟೆಯ ಊಟದ ಸಮಯ ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ 23 ಗಂಟೆಯೂ ಅವಿಶ್ರಾಂತ ಕೆಲಸವಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾವು-ನೋವುಗಳು, ಸಾವು-ಬದುಕಿನ ಮಧ್ಯೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಪುಟ್ಟ ಜೀವಗಳು, ಸಣ್ಣ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಆತಂಕಗೊಂಡ ಪೋಷಕರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೈರಿಸಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ 2 ಗಂಟೆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಕರು, 'ಸರ್, ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಮಾಡಿ, ಊಟ ಮಾಡಿ ಬನ್ನಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳಷ್ಟು ನೋವಿನಲ್ಲಿರುವ ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಂತೈಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾವು ಎಂದಿಗೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬರುವ ಆ ಕಾಳಜಿಯ ಮಾತುಗಳು, ದೈಹಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ದಣಿದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಸ್ವರ್ಯ ಹಾಗೂ ಮುಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತವೆ.

ಓಪಿ ಕೋರ್ಸಿನ ಮೊದಲನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ವಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯದ ಸಮಯ. ನನ್ನ ಸೀನಿಯರ್ ಕರೆಮಾಡಿ, 'ತಕ್ಕಣ ವೈದ್ಯರ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಾ' ಎಂದರು. ಏನಾಯಿತೋ ಎಂಬ ಭಯದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಟೆ. ವಾರ್ಡಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ರೋಗಿಯೊಬ್ಬರ ತಾಯಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಂತಹ ಮಾರಕ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಜಯಿಸಿ, ಆ ಕಂದಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಗುಣಮುಖವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದ್ದಳು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಿಸಿ ಒಳನಡೆದೆ. ಅಲ್ಲಿ ತರಹೇವಾರಿ ತಿಂಡಿತಿನ್ನುಗಳು. ಪಾಯಸ, ಪಲ್ಯ, ಬಿರಿಯಾನಿ... ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನವೇ ನನಗಾಗಿ ಕಾದಿತ್ತು. ಹಸಿದಿದ್ದ ನಾನು, ಏನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸದೆ ನನಗಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಭಾಗವನ್ನು ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿದೆ. ಆಗ ಸೀನಿಯರ್ ಹೇಳಿದರು, 'ಇದು ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ರೋಗಿ ಆಯಿಷಾ (ಹೆಸರು ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ) ಅವರ ಅಮ್ಮ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು'. ಅಷ್ಟು ರುಚಿಯಾದ, ತೃಪ್ತಿಕರ ಊಟ ಮಾಡಿ ತಿಂಗಳುಗಳೇ ಆಗಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಆಕೆಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ತಿಳಿಸಿ, ನನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ತೊಡಗಿಕೊಂಡೆ. ಈದ್ ಹಬ್ಬದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ತನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಕರಿಗೆ ಹಬ್ಬದೂಟ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನೂ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಊಟ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಆ ತಾಯಿಯ ಮಮತೆ-ಕಾಳಜಿ ಬೆಲೆಕಟ್ಟಲಾಗದಂತಹದ್ದು.

ಪ್ರಸ್ತುತ ನಮ್ಮದು ನಿಗದಿತ ಕೋವಿಡ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಾದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಮಕ್ಕಳ ವಿಭಾಗದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದರೂ ಕೊರೊನಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಷಯ ವಿಶೇಷತೆಯನ್ನು ಮರೆತು ಎಲ್ಲ ತರಹದ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಚಿಗುರಲೆಗಳ ಪುಟ್ಟ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಸ್ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಕೈಗಳು, ಈಗ ಹಣ್ಣೆಲೆಗಳ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳಲು ಹೊರಟಿವೆ. ವಾರ್ಡಿನ ತುಂಬೆಲ್ಲ ರೋಗಿಗಳು. 20 ವರ್ಷದಿಂದ 90 ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ವಯೋಮಾನದವರು. ನಿಗದಿತ ಕೋವಿಡ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಗಂಭೀರವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿನ